

DÍVKY NOCI

SVĚT, O KTERÉM SE NEMLUVÍ

JIRÍ ROTH

Návštěvy míst nekonečných rozkoší

DÍVKY NOCI

SVĚT, O KTERÉM SE NEMLUVÍ

JSOU VŠUDE KOLEM NÁS - ŽENY, KTERÉ PRODÁVAJÍ
TĚLO, ALE JEJICH PRAVDU NIKDO NEZNÁ.

JAKÉ JSOU SKUTEČNÉ OSUDY TĚCH, O KTERÝCH SE JEN
ŠEPTÁ? PROČ SE ROZHODLY PRO TUTO CESTU? A CO
SKRÝVAJÍ ZA ZDMI, KAM VĚTŠINA LIDÍ NEVIDÍ?
PŘÍBĚHY BEZ PŘEDSUDKŮ A ILUZÍ, JAK JE ZAŽIL MUŽ,
KTERÝ POZNAL JEJICH SVĚT ZBLÍZKA.

CHCETE NAHLÉDNOUT DO SVĚTA, O KTERÉM SE
NEMLUVÍ?

PAK OTEVŘETE TUTO KNIHU.

Prostitutky jsou ženy, které pod pláštěm nabízeného potěšení hledají
u mužů spasení.

– autor této knihy

Muži se v pohledu na prostitutky dělí na dvě skupiny:
Jedni tvrdí, že nebudou platit za něco, co mohou mít
zadarmo, druzí oceňují snadnost výběru a dostupnost
žen, na které by si jinak netroufli. A já? Já miluju
celé to dráždivé prostředí bordelů – i s jeho pasáky
a předraženým pitím na baru.

Kristýnka

Stála tam poněkud zakřiknutá mezi ostatními děvčaty, která se bavila a nahlas smála a byla ke klientům přehnaně lascivní. Kristýna se držela stranou – zřejmě se takto chovat neuměla, nebo tu byla nová. Neměla nijak lákavou postavu. Oblé boky přecházely plynule do velkého zadku, z něhož vycházely krátké nohy s baculatými koleny. Co ovšem na jejím těle jasně převažovalo, byla její prsa. Obrovská pevná ňadra.

Oslovil jsem ji. Viditelně ji to znervóznilo. Na obličeji se jí usadil křečovitý úsměv. Když si mě odváděla do pokoje, všiml jsem si, jak se ostatní dívky za námi zvědavě dívají.

Zavřela za náma dveře a začala se horečně svlékat. „Tady se můžeš osprchovat,“ oznámila mi a polkla nasucho. Ze sprchy jsem pozoroval, jak lačně pije vodu z plastové lahve. Vyšel jsem zahalený do osušky. Byla už nahá. Když viděla, jak přicházím, lehla si na záda a roztáhla nohy. Díval jsem se na ni. „Neblázni, nechci s tebou spát.“ Nejdřív vytřeštila oči a pak se jí viditelně ulevilo. Posadil jsem ji na kanape a hladil její velká prsa. „Ty seš tu dnes poprvé?“ Zeptal jsem se. Přikývla.

Kristýna měla obrovská prsa a neméně velké dluhy. Měla manžela dělníka, který nosil domů podprůměrný plat a malého synka, který lehce zaostával za svými vrstevníky. Chtěla pro něho to nejlepší a i ona se chtěla mít dobře. A tak si zvolila tuhle obživu. Když mi to vyprávěla, byla už klidnější, ale stejně se musela každou chvilku napít, jak jí nervozitou vysychalo v krku.

Byl jsem její historicky první klient a možná že můj přístup ji přesvědčil, že to nebude tak hrozná obživa. Zaplatil jsem jí patnáct stovek za pohled na její nahé tělo a odcházel s dobrým pocitem. Nikdy víc už jsem ji v tom podniku neviděl. Občas si na ni vzpomenu. Jestlipak vydržela a podařilo se jí vymanit z dluhů, nebo se vrátila do svého městem ušpiněného života a teď si vyčítá, že to vzdala? Kdo ví.

Prostitutka je žena, která prodává to, co si moudrá žena dává zadarmo.

– George Bernard Shaw

George Bernard Shaw (1856–1950), známý na své naléhání jako Bernard Shaw, byl irský dramatik, kritik, polemik a politický aktivista. Jeho vliv na západní divadlo, kulturu a politiku trval od 80. let 19. století až do jeho smrti a i poté. Shaw se stal předním dramatikem své generace a v roce 1925 mu byla udělena Nobelova cena za literaturu.

Petra

Vypadala jako holka od kolotoče, ale nebyla. Pocházela ze Žižkova, kde pořád i bydlela. Měla hrubý a zvučný hlas, když se smála, kloktal jí v hrdle nikotinový chraplák a její erotické vystupování nebylo vůbec erotické. Já ji nechtěl, ale přilepila se na mě a začala mě lákat k sobě do pokoje.

Bránil jsem se jí, ale tvrdila, že se mi to bude líbit a tak dlouho do mě hučela, až jsem se podvolil. Na sex s ní jsem ale neměl ani pomyšlení. Slíbil jsem jí, že jí dám nějakou minimální částku, když mě nebude k ničemu nutit. Ochotně souhlasila a vystříhla přede mnou úplně senzační tanec, který vůbec neladil s jejím civilním projevem. Dokonce se mi při tom tanci chvilka zdála i docela svůdná. Dohrála hudba a z něžné dívky už byla zase holka žižkovských ulic. Popadla láhev a nalila si plnou sklenku, kterou do sebe nadvakrát obrátila. Nabídla mi také a já si s chutí dal. Mám rád Jacka. V tom jsme se shodli.

No a pak jsme seděli proti sobě, já na posteli, ona v malém křesílku a vyprávěla mi, jak nedokončila střední školu a odjela tancovat do Německa. Prý do puritánských podniků, kde byly pouze topless tanečnice, ale klienti měli zakázáno se jich dotýkat. Mohli jediné v oddělených budoárech, kde ovšem za tanec zaplatili cenu ojetého vozu. Tam se Petra naučila dohadovat soukromé návštěvy u pánů a vydělala si první velké peníze. Jenomže cizinecká policie tam nebyla moc vstřícná a Petra se vrátila do Prahy. Bohatá na zkušenosti i bankovky. Ten život se jí zalíbil. Chlapa nepotřebovala, protože sexu měla, kolik chtěla, a postarat se o sebe dokáže sama.

Když jsme se loučili, dala mi svoje telefonní číslo. A kladla mi na srdce, abych jí zavolal dřív, než zapomene, kdo jsem. Doufám, že dnes už si na mě nepamatuje vůbec.

Můj první klient mi dal víc peněz za hodinu, než můj otec za měsíc. Tehdy jsem pochopila, jak funguje svět.

– anonymní prostitutka

Juanita

Objevil jsem si v jednom podniku ve španělském Figueres. Přitočila se ke mně u baru a odvedla si mě do pokoje. Byla živočišná a veselá. Z mobilu pustila španělské rytmy a tančila. Měla svůj čas, který věnovala hostům, vyměřený půl hodinou.

Ptala se mě, odkud jsem a co dělám u nich ve městě. Když jsem jí řekl, že jenom projíždím, mihlo se v jejím obličejí zklamání. Prosím? Prý už dlouho neměla muže, jako jsem já. Ráda by si se mnou vyrazila jen tak a ukázala mi město. Byla na něj pyšná. Ne jen kvůli tomu, že se tam narodil Dalí, ale protože je tam krásně a má to tam ráda.

Bydlela se svou matkou, o kterou se jako nejstarší z dětí starala. Maminka neměla ani ponětí, čím se její dcera živí, myslela si, že je servírka. Prý také někdy je. Tvrdila, že španělské slunce je nejkrásnější na světě. Nikdy nikde nebyla, ale tohle věděla naprosto přesně. A zase mi zatančila. Přitom si zpívala a servírovala mi s úsměvem a veselýma očima to nejcennější, co měla. A k tomu byla něžná a mazlivá.

Třikrát jsem si prodloužil pobyt s ní, protože mi u ní bylo moc hezky. A pak zavolala na recepci, že pro dnešek končí a mě si tam ještě několik hodin nechala. Loučili jsme se něžným polibkem. Sešla se mnou dolů a vyprovodila mě až ke dveřím. Naposledy mě objala a popřála mi šťastnou cestu.

Šel jsem pěšky zpátky do kempu, nade mnou se klenula obloha plná hvězd a já jsem si odnášel jeden z nejkrásnějších zážitků svého života.

Prostituce není nejstarší řemeslo, ale nejstarší vykořisťování.

– Gloria Steinem

Gloria Marie Steinem (1934) je americká novinářka a společensko-politická aktivistka, která se na konci 60. a na počátku 70. let 20. století stala celostátně uznávanou vůdčí osobností druhé vlny feminismu ve Spojených státech. Steinem byla sloupkařkou časopisu New York a spoluzakladatelkou časopisu Ms.

Karin

Prakticky si nepamatuju, kdy a kde jsem se se kterou dívkou setkal, ale Karin si pamatuju naprosto přesně. Teda nepamatuju, ale stačí si zjistit, kdy se hrálo mistrovství Evropy ve fotbale ve Švýcarsku, a vím, že to bylo v roce 2008. A taky vím, že s Karin jsem se potkal 6. června toho roku. Procházel jsem poloprázdnými chodbami svého oblíbeného podniku a neviděl žádnou ze známých tváří. A z těch nových to byly většinou cizinky.

Karin postávala ve dveřích a vyzývavě se na mě usmívala. Zastavil jsem se u ní, ačkoli nebyla rozhodně můj typ. Byla malinká a drobná, v obličeji jako školačka. Když jsem se zeptal, kolik jí je, rozesmála se. Čtyřadvacet. A tuhle práci dělá už čtyři roky. A letos poprvé si pojede vydělat do světa. Do Švýcarska – zítra tam začíná mistrovství (proto vím, že to bylo šestého června, jelikož mistrovství podle wikipedie začalo o den později).

Karin vlastně ani nepracovala v Praze. Byla z Moravy a cestou strávila jednu noc v Praze, aby zjistila, jak to tam chodí a taky aby si vydělala nějaké peníze na cestu. A protože většina holek už do Švýcarska odjela, byl také podnik skoro prázdný. A proto i měla hodně klientů. Byla moc milá, ale nechtěla si povídat, protože jí odrazuju zákazníci. Zaplatil jsem jí půl hodinu a zavřeli jsme za sebou dveře. Ve skutečnosti byla tahle školačka hodně zkušená, ale také bezprostřední, takže jsem se nakonec náramně pobavili. Slíbila, že hned po Euru se na chvíli usadí v Praze, ale už jsem ji tam nikdy neviděl. Možná změnila podnik, nebo se jí ve sportovním prostředí natolik zalíbilo, že provází fotbalové turnaje dodnes – tedy jestli jí za ta dlouhá léta tělo příliš nezestárlo.

Legalizace neznamená svobodu. Znamená jen, že stát chce svůj podíl.

– nizozemský politik

RED LIGHT DISTRICT je čtvrť Amsterdamu De Wallen proslulá svými výlohami, v nichž prostitutky lákají muže k návštěvě. Je to reakce na zákaz prostituce a nevěstinců v roce 1911, kdy ženy začaly své služby nabízet v oknech svých domovů. Od roku 2000 je v Holandsku prostituce legální povolání, prostitutky musely získat licenci a platit daně. Obcím je ponecháno právo nevěstince z důvodu veřejného pořádku na svém území zakázat.

Julie

„Brečíš často, když seš hotová se zákazníkem?“ zeptal jsem se dívky a pozoroval, jak velké slzy kapou na čisté prostěradlo, které povlékala na použitou postel.

„Teď už ani moc ne.“

„Tak proč brečíš teď?“

„Přišlo mi to nějak líto.“

„A neměla bys teda raději dělat něco jiného?“

„Nemůžu, je to náš jediný příjem.“

„Náš?“

„No. Mirek studuje v Anglii. Bude tam ještě rok a něco a já se musím postarat o domácnost.“

„Mirek je tvůj kluk?“

„Manžel.“

„A co znamená postarat se o domácnost?“

„Všechno. Nájem za byt, poplatky, jídlo, pití, dcera.“

„Máte dceru? A kde je teď?“

„Doma. Hlídá ji kamarádka. Ta má naštěstí normální práci přes den. Každý večer přijde ke mně a zůstává do rána. Ale o víkendu nepracuju, takže jsme s Nikolkou spolu.“

„Aha. Nikolka je dcera tedy. A co na to ten tvůj Mirek, že si takhle vyděláváš?“

„To on neví. Rozvedl by se se mnou, kdyby se to dozvěděl.“

„A co když on teď v Anglii taky píchá nějakou holku za peníze?“

„To by nikdy neudělal. On je to poctivej kluk. Rodinu miluje nade vše. To já jsem taková zkažená.“

Julie se znovu rozplakala. Tentokrát dost hlasitě. Pohládl jsem ji po rameni. Zabořila obličej do mých prsou a usedavě plakala. Měl jsem chuť ji vzít někam daleko a schovat před krutým světem i s její Nikolkou.

V lásce i v prostituci je člověk nakonec vždycky sám.

– Charles Bukowski

Henry Charles Bukowski narozen jako Heinrich Karl Bukowski (1920– 1994) byl německo-americký básník, romanopisec a autor povídek. Jeho tvorba byla ovlivněna sociálním, kulturním a ekonomickým prostředím jeho adoptivního domovského města Los Angeles. Bukowski se ve svých dílech zabývá běžným životem chudých Američanů, psaním, alkoholem, vztahy se ženami a dřinou v práci.

Manuela

Byla menší a jako většina Kolumbijek měla velká prsa a zadek. A pořád se smála a tančila. Potkali jsme se na jednom ostrově v Karibiku. Přisedla si k mému stolu a dala se se mnou do řeči. Že je prostitutka jsem poznal hned a souhlasil, že s ní strávím večer, ale měl jsem podmínku – pojede se mnou do hotelu. Kývla, že ano. Objednali jsme si dobré pití na pokoj a nějaké chuťovky. Zvenku proudil do pokoje horký noční vzduch, na terase venku šustili krabi svými klepítky a okovanými nožičkami a Manuela si prozpěvovala do salsy pouštěné z mobilu.

Její pobyt na ostrově se opakuje několikrát do roka. A když sem nepřijede ona, jede sem její sestra. Obě mají butik v Medellínu, ve městě, které neblaze proslavil drogový magnát Pablo Escobar a odkud údajně pocházejí nejkrásnější dívky světa. V butiku prodávají oblečení pro ženy, ale když obchody nejdou, musejí si přivydělávat jinak.

Prostituce je nejsnadnější a nejspolehlivější řešení. Režie je prý natolik vysoká, že sotva přežívají. Obchůdek ale pustit nechtěly, protože si chtěly uchovat zdání poctivého živobytí, což mimo jiné znamenalo i zachování pocitu důstojnosti. V jejich městě je nikdo neznal jinak než jako obchodnice a riziko, že je někdo spatří na ostrově, je velice nízké, protože většina Kolumbijců nemá tolik peněz, aby si mohla dovolit sem jet na dovolenou.

A tak dvě poctivé obchodnice, majitelky butiku, jezdí na střídačku na ostrov v Karibiku, aby svou poctivost dotovaly z výdělků nejstaršího řemesla světa.

Manuela u mě ráda zůstala až do rána, společně jsme i posnídali, pak jsem jí věnoval více než zasloužený honorář a ještě jí zamával, když usedala do taxiku, který ji odvázel za dalšími klienty.

Naučila jsem se, že moje tělo není já. Je to jen nástroj, který používám,
abych přežila.

– ze seriálu *Pretty Dirty*

Pretty Dirty (2022) je kanadská dokumentární minisérie zaměřená na svět sexuální práce, konkrétně na životy tří žen pracujících v různých odvětvích sexbyznysu.

Ella je eskortka v Torontu, která se snaží skloubit práci s mateřstvím; Alexa je fetišová performerka a domina, jež se věnuje BDSM; Cindy je bývalá pornohvězda, která přešla k OnlyFans a řeší stigmatizaci.

Tamyla

Dívka s neobvyklým jménem byla hubená černoška, na první pohled jí mohlo být tak šestnáct sedmnáct let, ale ve skutečnosti jí bylo čtyřicet a měla malého syna. Objevil jsem ji v zastrčeném podniku na hlavní ulici a jako ženská mě rozhodně nebrala – tím, jak vypadala jako pískle z dívčí školy. Ale hodně se smála a vrtěla zadečkem a vůbec byla to taková rozpustilá holka. Hned na začátku jsem odmítl její služby, ale zaplatil jsem jí za čas, takže se ke mně přitulila a aby si své peníze zasloužila, různě mě hladila a hrabala se mi ve vlasech a něco žvatlala. Její řeč byla dost těžká, na popovídání to moc nevypadalo, ale přesto jsme si zvládli vyměnit dost informací.

Zmínil jsem, že měla synka, chodil už do školy, porodila v sedmnácti, otec jen tušený. Od patnácti žila na ulici a živila se všelijak. Prostitucí až poslední dva roky, kdy nezvládala pokrýt životní náklady sebe a svého synka. Měla jasnou představu, že její syn se musí hodně učit, aby neskončil, jako ona. Proč takhle skončila ona, je dost zvláštní, protože pocházela z rodiny, která byla poměrně dobře zabezpečená. Tatínek pracoval jako řidič nákladáku a maminka prodávala na ulici občerstvení. Ale Tamyla byla z osmi dětí a bylo jí doma těсно, takže když odešla, nikomu to nijak zvlášť nevadilo. Zpátky už se vracet nechtěla. Ptal jsem se jí na muže, měl jsem na mysli ty, kteří si ji kupují. Tvrdila, že má štěstí, prý se ještě nesetkala s nikým, kdo by jí nějak ublížil. Ale také má na ně trochu čuch – tím, jak žije už devět let sama, dokáže poměrně přesně odhadnout, kdo před ní stojí. Muže, kterými si není jistá, odmítá.

Tím, jak jsme si spolu „povídali“, mi byla čím dál sympatičtější. Nevím, co mě to napadlo, ale zeptal jsem se jí, jestli má pas. Zavrtěla hlavou. Škoda, reagoval jsem. Vzal bych tě s sebou do Evropy. V tu chvíli se mi vrhla kolem krku a mohutně mě objala. Tohle gesto bylo spontánní a nepředstírané a já si při něm uvědomil, jak moc touží změnit svůj život a jak moc se jí to nedaří.

Už jsem se na to místo nikdy nevrátil, ale Tamylu si budu pamatovat do smrti.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Dívky noci***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.